

Lê Liên

TỦ SÁCH TUỔI THẦN TIÊN

Tạm biệt "Đại Ca"

Tạm biệt “Đại Ca”

LÊ LIÊN

Nhà xuất bản: NXB Kim Đồng

TẠM BIỆT “ĐẠI CA”

Thằng Lượm vừa bắt được một em dế lửa “chiến” lắm. Em dế của nó toàn thân màu vàng nâu và to khủng khiếp, to bằng ngón tay cái của nó chứ không ít. Thằng Lượm mở hộp diêm, ngấm hoài em dế. Nó cho em dế ăn những ngọn cỏ tươi non nhất và uống nước bọt của nó. Em dế ăn uống no say bất ngờ gáy lên ren rét làm nó bật cười. Nó chắc trong đầu rằng nếu mang em dế này đi đá thì con dế than bách chiến bách thắng của thằng Năm thật đúng là phải... xách dép. Nó hí hửng. Nó ngó qua hàng rào nhà thằng Năm, lớn tiếng gọi:

– Năm ơi, chiều nay mày đem con “Đại Ca” của mày qua làm mồi cho con “Đế Vương” của tao nhé.

Thằng Lượm cười hề hề. Thằng Năm đang bứt mớ mồng tơi để chiều nấu canh tôm khô ngoài vườn ngóng cổ hỏi lại:

– Ủa, “Đế Vương” của mày chẳng phải đã “ngoẻo củ tỏi” khi đấu với con “Bá Tước” của thằng Cò rồi mà?

– Tao mới tóm được một em “Đế Vương” khác, răng cứng càng bự. Em này bảo đảm xứng danh đế vương!

Thằng Năm gật gật đầu. Nhớ đến con “Đại Ca” đệ nhất thiên hạ của mình. Bọn trong xóm đứa nào cũng nể con “Đại Ca” của thằng

Năm hết. Con “Đại Ca” là một kẻ bách chiến bách thắng mà. Hiện giờ trong tay thằng Năm giữ bao nhiêu danh hiệu “chủ soái” là nhờ vào con “Đại Ca” ấy. Con “Đại Ca” còn được đem đi chiến đấu ở mấy xóm khác và liên tục giành danh hiệu “vô địch”. Nghĩ đến đó, thằng Năm cười khoái chí. Nó chạy vào nhà, đem con “Đại Ca” ra và ngồi ngắm nghía. Thêm cho “Đại Ca” mấy cọng cỏ non. Rồi nó chạnh lòng khi nhìn thấy con “Đại Ca” có dấu hiệu lão đảo. Nó biết sức con “Đại Ca” qua mấy trận chiến đấu liên tục đã yếu lắm rồi, chắc là không thể chiến đấu được nữa.

– Ê Năm, sao vậy?

Thằng Năm ngó ra ngoài cửa, thấy thằng Lượm tay cầm hộp diêm, nhìn nó cười hềnh hếch rồi hỏi:

– Chiều chiến không?

– Thôi, để bữa khác.

– Mà sợ à?

Nói rồi thằng Lượm tiến lại, mở bao diêm ra khoe con “Đế Vương” khổng lồ của mình:

– Càng to càng cứng nha mày, nhìn là đủ sợ, đồ con “Đại Ca” của mày dám nhào vào.

– “Đại Ca” của tao là vô địch, nó chưa biết sợ đối thủ nào.

– Nhưng nó phải rụt râu trước con “Đế Vương” này của tao.

– Còn khuya!

– Cứ để đá một trận rồi biết. Chiều nay nha mày.

Thằng Lượm lại hơi cười. Nó bỏ đi để lại trong đầu thằng Năm đủ thứ ngổn ngang. Có nên cho con “Đại Ca” ra trận hay không, sức nó có vẻ yếu rồi. Mà con “Đế Vương” của thằng Lượm đúng là lực lưỡng. Nếu đấu trận này, e rằng “Đại Ca” của nó chết mất thôi.

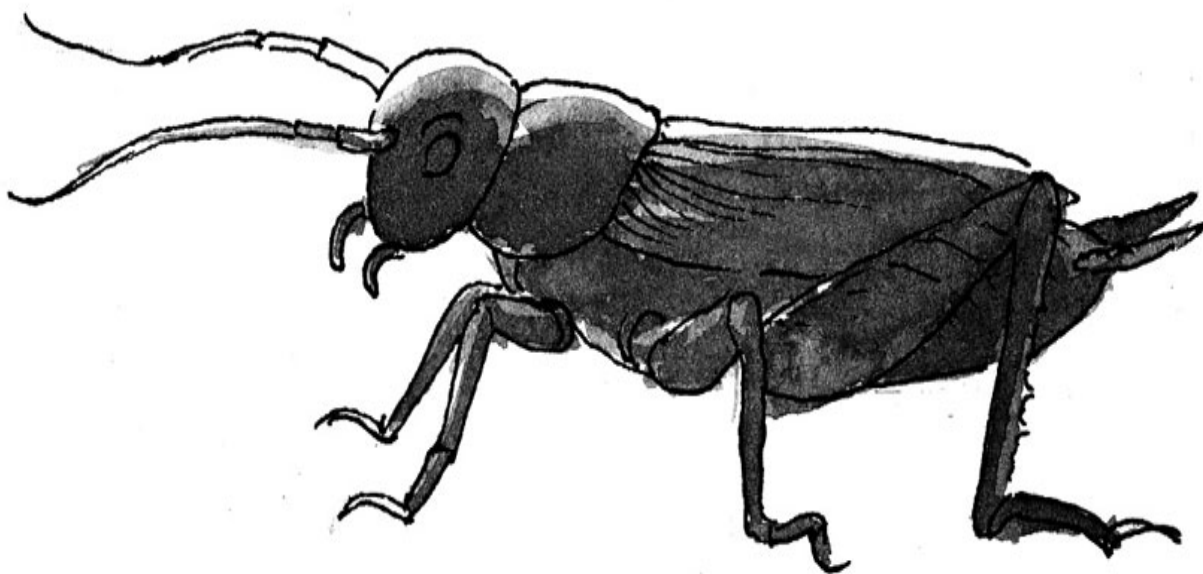
Chiều, đúng hẹn, thằng Năm lò mò ra chỗ đồng cỏ, nơi mà bọn trẻ trong xóm thường tổ chức các cuộc đấu đố. Vừa đến nơi nó đã trông thấy thằng Lượm hênh hoang khoe con “Đế Vương”. Mấy đứa bạn xúm xuýt lại mắt tròn mắt dẹt nhìn cái màu vàng nâu bóng nhẫy của con “Đế Vương” mà thèm thuồng. Vừa trông thấy thằng Năm, thằng Lượm hát hăm:

– “Đế Vương” của tao đã sẵn sàng và hăng lắm rồi này. Bỏ “Đại Ca” của mày ra.

Thằng Năm tiu nghỉu.

– “Đại Ca” mất rồi. Trưa nay cho nó ăn xong, tao quên đóng hộp diêm, nó trốn mất rồi.

Mấy đứa xung quanh lao nhao. Chúng nó tiếc rẻ con “Đại Ca” bách chiến bách thắng của thằng Năm. Vậy là trận chiến với “Đế Vương” coi như hủy. Thằng Lượm cũng tức tối vì em dế của mình mất đi một đối thủ đáng gờm. Đám đông giải tán. Có đứa hẹn sẽ đi bắt một em dế ngang tài ngang sức với con “Đế Vương” để cho ra trận. Thằng Năm lủi thủi trở về nhà, nó mở bao diêm ra, ngắm “Đại Ca” lần cuối rồi thả “Đại Ca” đi. Con “Đại Ca” nhảy phóc lên, cất tiếng ren rét như chào tạm biệt người chủ tốt bụng.

AI CHIẾ'N THẮ'NG?

Lâm đặt cái mô hình trận chiến của hải tặc lên bàn, hát mặt với đám bạn, tự hào khoe:

– Phải cực lắm tớ mới hoàn thành xong cái này.

Đám bạn nhìn cái mô hình trầm trồ thán phục. Chiếc tàu chiến hoành tráng với ngọn cờ đen in hình đầu lâu. Trên tàu là những tên hải tặc đội nón lệch, có tên bị chột một mắt nữa chớ. Trông tuyệt đẹp, hết như là tàu hải tặc thật được thu nhỏ.

Long từ đâu chen vào, cãi:

– Cái này Long vừa lắp ghép xong tối qua. Lâm nói xạo.

Lâm đỏ mặt:

– Xạo gì hả? Tối qua chính anh đã thức nguyên đêm làm.

– Không, là em thức chứ.

Vậy là có một trận cãi nhau ầm ĩ. Hai đứa nó tranh công nhau việc hoàn thành cái mô hình ấy. Hai anh em Lâm và Long sinh đôi, giống nhau như hai giọt nước, tính tình cũng giống nhau và chẳng đứa nào chịu nhường đứa nào. Vì thế, chuyện khoe chiến công hoàn thành tàu hải tặc đã làm chúng bất hòa với nhau. Lâm gào lên:

– Tên hải tặc này là do anh lắp vào.

Ngay lập tức, Lâm tháo tên hải tặc ra khỏi mô hình. Long cũng không chịu nhường:

– Tên thuyền trưởng chột mắt này là em lắp vào.

Ngay lập tức, mô hình tàu hải tặc đã mất tên thuyền trưởng chột mắt.

Cứ như thế, từng bộ phận của con tàu đã bị hai anh em nó tháo bỏ, tất cả trở lại như ban đầu, những mảnh ghép rời rạc. Hai anh em nó bực dọc, hằn học với nhau suốt buổi. Đám bạn tiếc rẻ cái mô hình cầu kì ấy. Nếu mà bỏ công ra lắp ghép chắc cũng tốn bọn thời gian. Vậy mà lắp xong lại bị phá bỏ như thế. Đúng là tiếc quá mà. Hai anh em nó cũng lạ, nhin nhau một tí có sao đâu, vậy mà làm ầm mọi chuyện lên.

Mẹ phát hiện ra hai anh em nó giận nhau. Mẹ nghiêm mặt, mắng:

– Anh em yêu thương nhau không hết, đấng này không đũa nào thương đũa nào. Từ nay cho mỗi đũa ở một chỗ nhé.

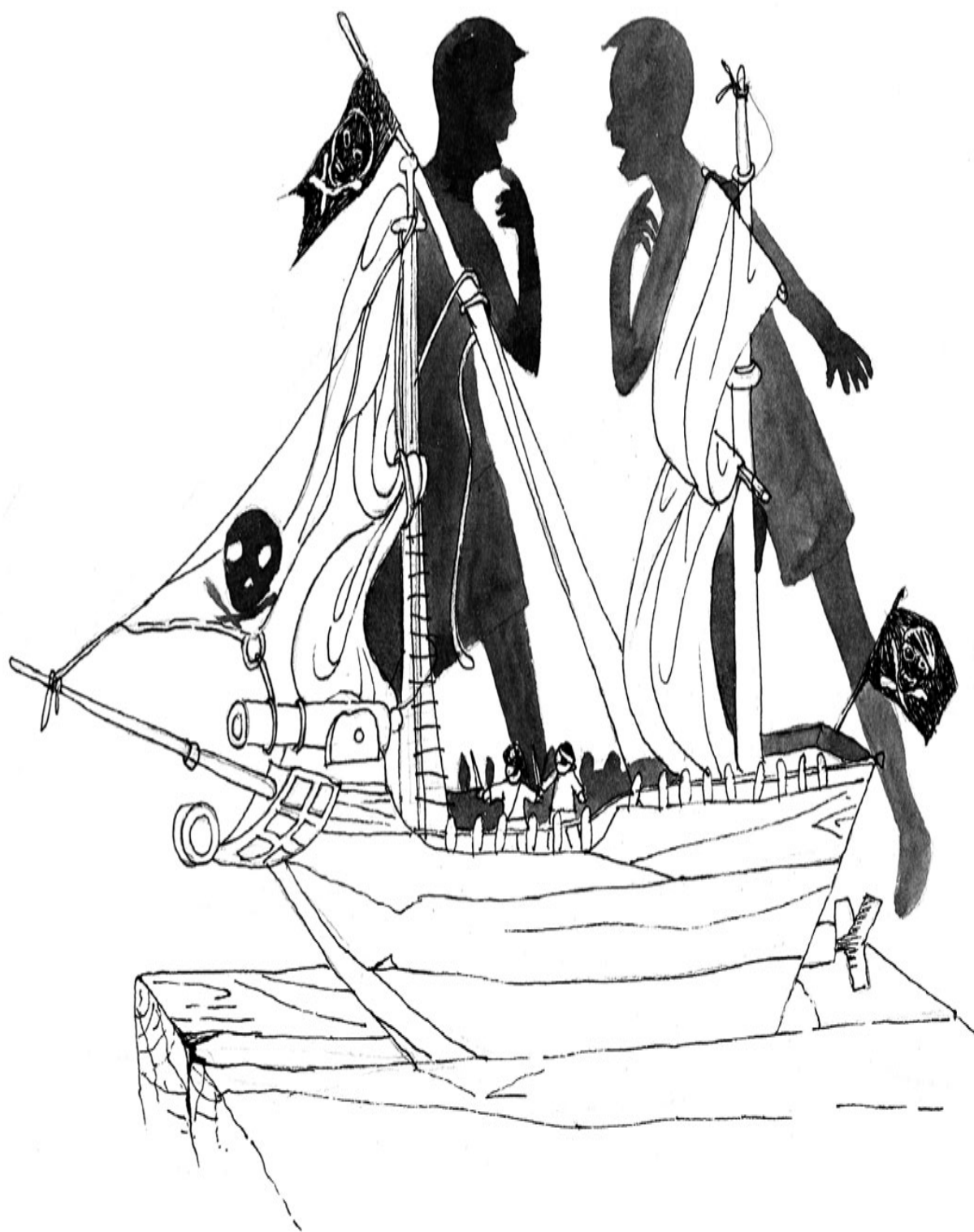
Long lấm lét nhìn anh nó. Lâm vờ ngó lơ một lát rồi quay sang nói với mẹ:

– Vậy mẹ mua thêm một cái mô hình vậy nữa. Của ai người đó tự lắp ghép lấy. Xem ai làm nhanh hơn và đẹp hơn.

– Nhanh nhất vẫn là hai anh em cùng làm. Đẹp nhất vẫn là hai anh em cùng hợp sức lắp ghép một cái mô hình.

– Con muốn so xem ai thắng mà.

– Muốn biết ai thắng, hai anh cứ cùng lắp lại cái mô hình đó đi.

Lâm và Long ban đầu không chịu nhưng mẹ bảo cứ làm xong đi, mẹ sẽ có cách cho chúng phân định thắng thua nên hai anh em cùng

gật đầu. Sau khi mô hình trận chiến của các hải tặc được hoàn thành, chúng làm theo lời mẹ, mang mô hình đó đem khoe với đám bạn. Đám bạn bu quanh, lại mắt tròn mắt dẹp, lại trầm trồ và thích thú với cái mô hình. Lâm và Long cùng tự hào khoe:

– Hai anh em tớ cùng làm đó, nhanh lắm, trong vòng ba ngày là đã làm xong... Có tiếng một đứa ồ lên:

– Nhanh vậy sao, ít nhất cũng bảy ngày chứ?

– Không, ba ngày thôi. Cách đây ba ngày chúng tớ đã tháo nó ra, nhớ không?

Lại tiếng một đứa nữa:

– À, nhớ rồi! Nhưng cái này có vẻ đẹp hơn lần trước.

Mấy đứa khác đồng thanh: “Đúng rồi! Đúng rồi!”. Nghe thế, hai anh em nó cười tít mắt, mũi phồng lên như quả bóng. Vậy là hai anh em nó đã... cùng chiến thắng! Không cần mua thêm một mô hình nào nữa để phân tài cao thấp, phải không mẹ?

KẾ HOẠCH ĐỒ VẼ

Hưng bước vào lớp, vẻ mặt nó tỏ ra quan trọng. Nó lục cặp, lấy ra những mảnh kim loại vàng óng ánh, nó bày tất cả lên bàn. Rồi nó cầm một mảnh chẳng rõ hình thù, nhiều góc cạnh lên, nó nhìn lom lom mảnh kim loại, lật qua trái, lật qua phải. Mấy đứa bạn bắt đầu tò mò, bu quanh nó, nhón nháo hỏi. Nó vẫn im lặng, soi mảnh kim loại y như một nhà bác học đang nghiên cứu một hiện tượng lạ. Trông thấy thế, đám bạn nó càng tò mò hơn. Thằng Tuấn thò tay lượm đại một mảnh kim loại trên bàn để xem, nó ngược mắt nhìn, la oai oái:

– Bỏ xuống! Không phải trò chơi đâu.

– Không phải trò chơi thì là gì? – Thằng Tuấn kênh mặt hỏi.

Nó hất cằm, giơ mảnh kim loại đang xem cho đám bạn nhìn rõ:

– Xác một chiếc đĩa bay của người ngoài hành tinh đó.

Đám bạn trố mắt, há hốc miệng, có đứa còn lắp bắp lặp lại lời nó vừa nói. Nó gật gù:

– Tụi mày biết không, đêm qua, lúc đó khoảng hơn hai giờ, tao vừa ngái ngủ vừa đi vệ sinh thì thấy có một ánh sáng chói lóa bay với tốc độ kinh hoàng lướt qua mặt. Tao dụi mắt và tỉnh ngủ. Ngay lập tức, tao trông thấy ánh sáng ấy đâm sầm vào cột nhà và âm thanh leng keng vang lên. Lớn đến độ mẹ tao cũng nghe thấy và mắng tao một trận.

Nó nuốt nước miếng, đẩy gọng kính kể tiếp:

– Sau đó, tao lại chỗi cột nhà và phát hiện ra những mảnh kim loại này. Tao tin chắc đây là xác đĩa bay.

– Thế mày có thấy người ngoài hành tinh không? – Thằng Tuấn hỏi.

– Không, có lẽ họ đã kịp trốn rồi. Với lại, cái đĩa bay nhỏ thế này, chắc họ cũng chỉ to bằng con thằn lằn thôi.

Mấy đứa con gái mắt chữ A, miệng chữ O khi nghe Hưng nói. Thằng Tuấn ngoắt tay.

– Mà đừng có xạo, tưởng lừa được bọn tao à?

Hưng nghiêm mặt:

– Những gì tao nói là sự thật. Không tin mày cứ nhìn những mảnh tao nhặt được từ xác đĩa bay này và hỏi mẹ tao xem có đúng hôm qua đã nghe thấy tiếng âm thanh leng keng rất lớn không thì biết liền à.

Nhìn vẻ mặt quan trọng như vậy, thằng Tuấn ngờ ngợ nhưng đã tin phần nào. Nó lấy một mảnh kim loại lên ngắm nghía. Đúng là mảnh kim loại lạ thật. Óng ánh vàng như màu chiếc lư đồng vừa được đánh bóng. Thằng Tuấn chớp mắt liên tục, chắc là nó tin thằng Hưng sai chỗ rồi.

Thầy vào lớp, đám đông tản ra nhanh chóng. Thằng Tuấn là đứa nhiều chuyện, lớp chưa kịp ổn định, cái miệng nó đã oang oang:

– Thầy ơi, có một tin chấn động, một phát hiện vĩ đại.

Thầy ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn Tuấn. Còn thằng Hưng thì mặt mày tái mét. Thằng Tuấn bắt chước điệu bộ của thằng Hưng ban nãy, nó cầm mảnh kim loại giơ lên:

– Thưa thầy, bạn Hưng vừa phát hiện ra xác chiếc đĩa bay của người ngoài hành tinh.

Vừa nghe câu đó, Hưng giật nảy mình. Còn thầy tròn mắt. Thầy lấy mảnh kim loại từ tay Tuấn xem xét rồi quay lại hỏi Hưng:

– Có đúng là em phát hiện ra vật lạ này?

Hưng lúng túng:

– Dạ...

– Em quên tháng ba có ba mươi mốt ngày à? Mai mới là ngày Cá tháng tư mà.

Cả lớp vỡ lẽ cười rộ lên, thằng Hưng bẽn lẽn đỏ mặt còn thằng Tuấn tiu nghỉu.

SUYT! BÍ MẬT NHÉ!

Buổi tối, sau khi học bài xong, Cường đến bên mẹ, vẻ mặt lúng túng:

- Mẹ ơi, bạn Yến ngồi cùng bàn với con đã giận con rồi.
- Tại sao bạn lại giận con?
- Con... con... - Cường gãi đầu.
- Con chọc ghẹo bạn à?
- Con... con... đã giật tóc bạn Yến và làm cho bạn ấy ngã...
- Sao con lại làm vậy?
- Do bạn Hòa yêu cầu, tụi con chơi trò “Tôi bảo...”. Giờ con phải làm sao hả mẹ?
- Con phải xin lỗi bạn Yến thôi.
- Con đã xin lỗi rồi nhưng bạn ấy cứ khóc hoài. Bạn ấy là tiểu thư mít ướt của lớp con mà.
- Thế thì con không nên chỉ xin lỗi bằng miệng.
- Vậy...

Mẹ nheo mắt rồi thì thầm với Cường. Suyt! Bí mật nhé! Cường được mẹ chỉ cho chiêu làm hòa với bạn Yến, nó thích thú, cười tít mắt.

* * *

– Chiếc áo len của cậu đẹp thật! - Cường nói và nó đã cười rất tươi.

Yến ngược lên nhìn Cường. Một giây sau đó, Yến quay ngoắt đi, không thèm quan tâm. Yến lấy một viên phấn, chia ranh giới trên mặt bàn. Vậy là tiểu thư mít ướt vẫn còn đang rất giận nó. Nó khều khều vai Yến, cố gắng bắt chuyện như thường ngày:

– Mùa đông năm nay lạnh hơn năm ngoái, cậu nhỉ?

Yến giả vờ không nghe. Yến khều nhỏ Hoa ngồi phía trước để nói chuyện. Yến làm lơ Cường. Nó tiu ngửu nhìn Yến và Hoa đang

rôm rả trò chuyện với nhau về mùa đông. Vẻ như Yến rất thích mùa đông. Nó nghe Yến nói giọng tiếc rẻ:

– Phải chi mùa đông ở đây cũng có tuyết rơi như ở nước ngoài thì hay biết mấy.

Nó thấy nhỏ Hoa cũng gật gật. Mùa đông và tuyết ư? Nó phải nói điều này cho mẹ biết mới được.

* * *

– Cậu có thích tuyết mùa đông không? - Cường hỏi và nó mỉm cười nhìn Yến.

Yến nhìn lại nó, mắt xoe tròn.

– Tớ biết một nơi có tuyết rơi, tuyết đẹp! - Nó tiếp tục nói.

- Thật không? - Yến thốt lên.
- Tất nhiên là thật!

- Ở đâu thế? Có xa lắm không?
 - Không xa. Nhưng cậu phải mặc áo len vào đấy, không thì lạnh lắm.
 - Cậu mà nói dối tớ, tớ nghỉ chơi với cậu.
 - Chẳng phải là mấy ngày qua, cậu đã...
- Yến bùm miệng. Ờ ha. Hình như nhỏ đã quên chuyện nhỏ hứa với lòng phải giận và nghỉ chơi Cường ra rồi.

* * *

Cuối giờ học, Cường kéo tay Yến chạy vụt đi. Yến ngạc nhiên, la oai oái. Nó sợ Yến không chịu đi cùng nên mới kéo Yến đi như thế, chứ nhà nó cách trường có mấy bước chân đâu cần phải vội vã. Cổng nhà nó mở ra, nó bắt Yến phải nhắm mắt lại để nó hô biến cho tuyết rơi. Nó đếm một, hai, ba và... Yến mở mắt ra. Yến reo lên thích thú. Đúng là những bông tuyết trắng rồi. Nó nhìn Yến, lúng túng:

– Tớ đền cho cậu chuyện lần trước đó. Cậu... còn giận không? Cho tớ xin lỗi nha.

Yến lắc đầu:

– Hết giận rồi! Nhưng... tuyết không lạnh. Cậu nói dối tớ.

Nó gãi đầu:

- Tuyết giả mà. Là mẹ tớ giúp tớ làm đó.
- Cậu đã nói chuyện tớ giận cậu cho mẹ à?
- Ờ... ờ.... - Nó ngược mặt lên.

Mẹ nó đứng trên lan can nhìn xuống, làm động tác bí mật. Suyt! Im lặng nhé! Một đợt tuyết nữa rơi xuống. Yến nhảy cẫng lên reo vui.

– Cường nè, tớ không giận cậu nữa đâu. Ngày mai vào lớp, tớ sẽ xóa vạch phẩn đi.

Nó hấp háy mắt, thì thầm cảm ơn mẹ. Ngày mai, nó cũng sẽ tặng mẹ một món quà cảm ơn. Mà mẹ thích gì nhỉ? Suyt! Biết rồi! Mẹ sẽ rất thích bức tranh mùa đông, có tuyết trắng rơi. Học bài xong, nó phải bí mật vẽ bức tranh ấy mới được.

BIỆT DANH

Quân là siêu quậy. Ở lớp, nó hay đầu têu những trò nghịch ngợm. Lúc thì nó bắt gián, bỏ vào vỏ bao diêm, gói lại một cách cẩn thận rồi tặng cho Hoa. Nó biết Hoa sợ gián nhất. Nó thấy Hoa nhận món quà với vẻ hí hửng, nó tủm tủm cười. Nó tưởng tượng ra cảnh mình sẽ cười đến vỡ bụng khi Hoa nhìn thấy con gián lớp ngóp bò, hoặc con gián đập cánh bay vèo vào người Hoa. Hoa sẽ la oai oái, sẽ nhảy dựng lên. Nhưng khi Hoa mở “món quà” nó tặng ra, Hoa suýt chết ngất, không còn sức để la. Mặt Hoa xanh lè. Nó hoảng hồn, cầm hộp diêm ném vù ra khỏi cửa lớp. Hoa ngồi thờ hẩn hẩn một lúc mới hoàn hồn. Cũng may là Hoa chưa có chuyện gì xảy ra. Nó không biết là Hoa bị bệnh tim. Sau lần ấy, tuy nó không dám bắt gián dọa Hoa nữa nhưng đi đâu nó cũng gọi Hoa bằng biệt danh “gián hôi”. Hoa bực bội với biệt danh ấy lắm, vì rõ ràng Hoa sợ mùi hôi của gián mà nó cứ gọi cái tên ấy khiến Hoa nhớ đến lũ gián hôi hoai. Rồi không biết sao, mấy bạn cùng lớp cũng quen theo, gọi Hoa là “gián hôi” luôn.

Không chỉ có mỗi Hoa bị Quân trêu chọc. Mà hình như nó cứ thích ai là tìm cách ghẹo người đó. Hùng ngồi trên nó một bàn cũng bị nó làm cho không yên. Hùng chăm học nhất lớp, cậu ấy đeo một cái kính dày cộp và thường phát biểu đúng những câu hỏi của thầy cô. Nó thích chọc Hùng vì ít khi nào Hùng méc cô về những trò quậy phá của nó. Có lần trong giờ chào cờ, sau khi làm lễ xong và ngồi xuống thì Hùng té oạch một phát, đau điếng. Thì ra Quân đã kéo chiếc ghế ngồi của Hùng đi. Vậy mà Hùng làm thinh. Vào lớp, Quân lấy một tờ giấy viết thật to: “Ta là thằng khùng” rồi dùng keo dán vào phía sau lưng Hùng. Hùng lên bảng làm bài, cả lớp đều nhìn thấy dòng chữ ấy và bật cười ngặt nghẽo, cô giáo cũng cười. Ai chẳng biết đó là trò của Quân. Chỉ có Hùng là tội nghiệp, cứ ngơ ngơ ngác ngác không biết chuyện gì mà mọi người cười rộ lên vậy. Hùng cứ nghĩ mình viết sai chính tả. Ai ngờ khi cô xé mảnh giấy ra khỏi lưng nó, nó mới biết. Quân bị cô trách phạt, nó gãi đầu gãi tai. Nhưng, từ đó, nó lại dành cho Hùng một cái tên mới: “Khùng”.

Hôm nay sinh hoạt lớp, những cá nhân tiêu biểu được ghi tên lên bảng. Quân tuy nghịch ngợm nhưng học hành cũng không đến nỗi

nào. Tuần qua nó là đứa có nhiều điểm mười nhất tổ. Hùng làm thư kí viết số điểm mười đã đạt lên bảng. Đến tên của Quân, khi tổ trưởng báo cáo:

– Đức Quân, tổng số điểm mười là năm...

Cả lớp đập bàn ình ình ôm nhau cười sặc sụa. Quân đỏ mặt, nó nhìn lên bảng. Thì ra Hùng đã chơi khăm nó. Hùng thêm một dấu huyền vào tên của nó, thành ra... Đức Quân. Quân được tuyên dương thành tích học tập với nụ cười hài lòng của cô nhưng lòng ảm ức lắm. Nó nghe bên dưới cứ xì xào: “Đứt quần”. Nó biết từ đây, nó sẽ có một tên gọi mới, giống như “gián hôi” và “khùng”.

LAM THANH

Nó là Lam Thanh. Mẹ đặt tên nó là Lam Thanh, cái tên vừa điệu, vừa nhuộm màu xanh ngấn ngắt. Chắc mẹ là một nhà tiên tri nên mới đặt cho nó một cái tên giống y hệt cái tính của nó thế. Kì lạ lắm, nó thích tất tần tật những cái gì thuộc về màu xanh! Và không khó để nhận ra nó trong đám bạn cùng chơi. Cứ để ý thấy đứa con gái nào kẹp một cái kẹp mái màu xanh, buộc tóc sau bằng một dây ruy-băng màu xanh, đeo chiếc vòng nhựa màu xanh và đôi giày màu trắng cũng phải xen lẫn những sọc trang trí màu xanh... Nhiều khi, mấy đứa bạn đùa:

– Nhìn xanh lè từ trên xuống dưới như... ma!

Nó chu mỏ cãi lại:

– Không dám đâu, giống cô tiên xanh trong truyện cổ tích mà.

Mấy đứa bạn sẽ bật cười ha hả. Ủ, thì tụi nó cũng giống Lam thôi, cũng yêu thích một màu nào đó và trang bị cho mình nhiều thứ có màu sắc ấy như đồ cột tóc, quần áo, giày dép... Mà hình như, bọn con gái thường thích màu hồng nhiều hơn. Cho nên, việc nó thích màu xanh đã làm nó khác biệt hơn đám bạn gái cùng chơi.

Phía trước sân nhà nó có trồng rất nhiều cây, cả một vườn đều xanh um cái màu mà nó thích. Sáng nay, một vài cây trong vườn đã

nở hoa. Những đoá hồng xoè cánh hoa đỏ thắm, những bông mười giờ phơn phớt hồng, cái màu hồng mà đám bạn gái của nó rất thích. Vậy mà, khi ngắm vườn hoa của mình, nhìn những màu sắc lạ ấy xen lẫn trong cái màu xanh mơn của lá, nó không vui. Bởi nó chỉ thích duy nhất một màu: XANH! Mẹ bảo nó là con bé bướng bỉnh vì nó có cái trán cao thật cao. Nó cười hì hì:

– Tên con là Lam Thanh mà mẹ, con yêu cái tên mẹ đặt sao mẹ lại bảo con bướng bỉnh?

Mẹ lắc đầu ngán ngẩm vì nó ngang như cua bò mà lại rất lém lỉnh.

Sáng nay, chỉ có mỗi mình nó ở nhà. Nó cầm trên tay chiếc kéo và lén lút bước ra vườn, trông nó y hệt một tên trộm. Khi nó nhấp kéo, định cắt bỏ đoá hoa hồng to nhất trong vườn thì ngoài cổng, một thằng con trai hét lên:

– Cậu định làm gì đó?

Nó giật mình, ngược lên nhìn, lúng túng như kẻ đang ăn vụng mà bị phát hiện:

– Tớ... tớ...

– Cậu định phá hoại đó hả? Chậu hoa đẹp thế mà.

Thằng con trai vẫn oang oang nói.

– Tớ... tớ không thích nó.

– Sao không thích? Hoa đẹp thế cơ mà, cậu có bị gì không vậy?

– Bị gì là bị gì? Tớ không thích cái màu hồng này. Tớ chỉ thích màu xanh thôi, hiểu không, đồ ngốc. Mà cậu là ai lại vào đây hét toáng lên thế, vườn hoa này là của tớ mà.

Nó nói một hơi một lèo làm thằng con trai tròn mắt, đứng ngẩn tò te một hồi lâu rồi lắp bắp:

– Tớ... tớ... chỉ thấy chậu hoa đẹp mà cậu định phá nên tớ tiếc.

– Tớ chỉ thích màu xanh.

– Thì có khó gì đâu. Biến nó thành màu xanh dễ mà.

Thằng con trai bày cho nó cách tưới hoa bằng nước pha màu xanh, vậy mà linh nghiệm thật, chậu hồng của nó đã nở ra những

đóa hoa hồng xanh. Chắc thằng con trai là một thiên tài phát minh.
Nó mỉm cười.

NÀNG TIÊN TÍ HON

Anh Bin cười sặc sụa khi nó thông báo một tin quan trọng. Chẳng là cô hướng dẫn đội kịch ở nhà văn hóa quận vừa giao cho nó vào vai “nàng tiên tí hon”. Niềm mơ ước hóa thân thành một trong các nàng tiên có cánh đã thành hiện thực. Nó sẽ chọn bộ áo màu xanh cỏ mà trong trí tưởng của nó, nàng tiên mặc áo màu xanh cỏ luôn có nụ cười tươi nhất. Vậy mà anh Bin hể cứ nghe nó khoe về nàng tiên tí hon màu xanh là lại cười chế giễu làm nó bực bội. Nó tức muốn phát khóc. Anh Bin chẳng hiểu gì cả. Nàng tiên tí hon thường xuất hiện trong giấc mơ của nó. Nhất là những tối mẹ ru giấc ngủ bằng những câu chuyện cổ tích. “Xứ sở thần tiên” trong giấc mơ của nó tuyệt đẹp. Bảy nàng tiên tí hon với những đôi cánh bé xíu bay chập chờn giữa một cánh đồng hoa sặc sỡ sắc màu. Nàng tiên màu xanh tay mang một giỏ đầy hoa vàng í ới gọi các chị em tìm nơi hứng những giọt sương tinh khiết nhất. Nó thường hay kể cho mọi người nghe và ai cũng tin là có một xứ sở tuyệt diệu như thế ở một nơi xa lắm. Chỉ có những đứa trẻ ngoan mới được các nàng tiên dẫn đường đưa đến. Vậy mà mỗi anh Bin bướng bỉnh là bảo nó xạo. Anh thường cười khi nó nhắc đến các nàng tiên, anh không tin. Nó hình mũi nhìn anh:

– Vì anh không ngoan nên các nàng tiên không thèm đưa anh đi.

Anh Bin chau mày:

– Nó không có thật! Toàn tưởng tượng!

– Không phải tưởng tượng. Em sắp được vào vai nàng tiên tí hon nè. Hôm đó em diễn, anh phải đi. Anh sẽ thấy xứ sở thần tiên đẹp như thế nào.

– Ha ha... Em mà vào vai tí hon à? Em mập như cái lu, không ai cho em vào vai đó đâu.

Vậy là giận. Nó giận anh Bin nhiều lắm. Anh đã không tin là có một xứ sở thần tiên, lại còn hay trêu nó... mập như cái lu. Nó không thèm nhìn mặt anh Bin nữa, nó sẽ cho anh thấy, nó vào vai nàng tiên tuyệt như thế nào.

Ngày hội diễn kịch thiếu nhi thành phố, nó nói với anh Bin, nếu anh Bin không tin có “Xứ sở thần tiên” thì đừng đi xem, không tin nó vào vai nàng tiên tí hon có nụ cười tươi nhất thì đừng có đến, nó ghét anh Bin lắm. Anh Bin quay ngoắt đi, bảo:

– Ủ, không thèm, ở nhà đọc truyện.

Buổi diễn hôm đó, đội kịch của nó giành giải nhì cấp thành phố. Vui nhất là bạn bè khán giả thích vây quanh các nàng tiên tí hon xin chụp hình. Các bạn ấy ai cũng tin vào điều mà nó đã tin. Nó cười thật tươi và nói với các bạn:

– Những đứa trẻ ngoan luôn được các nàng tiên tí hon dẫn đường vào chơi ở xứ sở thần tiên.

Các bạn nhỏ tự dưng đều có ý định giống nhau là phải làm nhiều việc tốt, phải thật chăm ngoan để được các nàng tiên đưa đi chơi. Chợt anh Bin xuất hiện và đòi... chụp hình với nó. Mắt nó xoe tròn nhìn anh. Anh gãi gãi đầu:

– Em diễn hay và cười đẹp lắm.

Nó nheo mày thích thú trước lời khen tặng.

– Mà... sao các nàng tiên, nàng nào nàng nấy cũng mập như cái lu vậy? Anh tưởng chỉ có mỗi mình em mập thôi...

Nó gào lên khi nghe anh Bin nói câu đó. Nhưng ngay lập tức, một bó hoa màu vàng dành tặng riêng cho nàng tiên mặc áo màu xanh đã xoa dịu nó. Hai anh em nó nghiêng đầu vào nhau cười tươi rói, một ánh đèn flash sáng lên. Chắc là anh Bin đã tin là có một xứ sở đẹp tuyệt vời với những đôi cánh của các nàng tiên tí hon bay dập dờn như cánh bướm.

MÓN NEM CỦA NỘI

Nội từ quê lên chơi. Vậy là hè này, nó có thêm người để thủ thỉ, không còn suốt ngày vờn với mấy con mèo nữa. Nó thương nội nhất mà. Nhưng nội ít lên thăm nó lắm. Hai ba năm nội mới ghé nhà nó một lần. Mà lần nào nội cũng ở chừng hai ba tuần rồi về. Nội nói ngoài quê còn cả mảnh vườn rộng ơ là rộng nội phải chăm sóc. Nội mà đi, vườn sẽ mọc đầy cỏ, cây cối sẽ héo queo. Nó nghe nội than thở, nó nắm lấy bàn tay nhăn nheo của nội, phụng phịu nói:

– Nội yên tâm đi ha, con sẽ giúp nội nhổ cỏ nè, tưới nước cho cây nè.

Nội nhai trầu móm mém, nắm tròn bàn tay nó vào lòng bàn tay mình, bảo:

– Di của nội ốm tong teo vậy, sức đâu mà làm.

– Cháu làm được mà. Ở nhà cháu cũng giúp mẹ làm được nhiều việc lắm, như quét nhà nè, lau nhà nè, rửa chén nè...

– Di giỏi quá. Nhưng biết đến bao giờ bố mẹ mới cho Di về chơi với nội chứ?

Nó tiu nghỉu. Ủ, phải rồi, biết đến bao giờ nó mới được bố mẹ cho phép về quê chơi. Bố mẹ đi làm suốt ngày, hè cũng đi làm nên đâu

có thể đưa nó về quê. Mà không về quê thì nó đâu có giúp nội chăm sóc cái mảnh vườn rộng đó được chứ. Nội thấy nó buồn buồn liền an ủi:

– Con không biếng ăn nữa thì bố mẹ sẽ cho con về quê chơi với nội.

Nó chớp chớp mắt hỏi lại:

– Thật không nội?

– Thật, nội nói với bố mẹ con rồi.

Nó reo lên, ô là la thích quá, rồi nó hôn vào má nội như ngày nó còn bé vẫn thường làm khiến cho nội cười ngặt nghẽo.

Nó thích nhất là món nem rán nội làm. Nội làm nem ngon lắm, chiếc nem giòn tan khi cắn vào, còn nước mắm thì chua chua ngọt ngọt, ăn với cơm không còn thấy ngon huống chi là với món nem của nội. Buổi chiều thấy nội bày đồ dưới bếp và ngồi cuốn nem, nó chạy lại nhanh nhẩu lấy một cái bánh tráng rồi nói:

– Con làm nữa nha nội.

Nó thoa nước trong chén lên bánh tráng và cho nhân vào. Trông thấy nó làm, nội hài lòng lắm. Nhưng cuốn nem của nó gói xong, nhão nhoẹt nước và rớt nhân ra ngoài. Nó bặm môi cố nhét nhân trở vào bên trong vỏ bánh. Nội cười hiền, đưa cho nó một cái bánh tráng khác, bảo:

– Con gói thêm một lớp nữa. Nhân nội làm ướt lắm, con thoa nước lên bánh ít thôi.

Nó xoe tròn mắt, chăm chú gói cái nem đầu tiên. Cuối cùng cái nem của nó cũng hoàn thành nhưng mà... tròn quay à. Nội nhìn cuốn nem lại được một phen cười.

– Con ồm nồm ồm nhách mà cuốn cái nem nhìn thèm quá.

Nó chống chế:

– Con ăn cái nem này để mau mau được về quê với nội mà. Con sẽ chăm sóc vườn cho nội được lên thành phố chơi với con lâu hơn.

– Con về quê thì nội lên thành phố chơi với ai nữa?

Nội nói nó mới chợt nhớ ra, cười hì hì. Phải rồi, nội cũng phải ở quê thì nó mới gặp được nội chứ. Nhưng nó chỉ muốn nội ở thành

phổ lâu lâu một chút thôi. Mà nội cứ lo cái mảnh vườn của nội, nên chỉ lên chơi với nó có tí tẹo ngày rồi về. Khi nội về, nó lại thềm mấy món ăn nội nấu, nhất là món nem. Không có nội, nó biếng ăn lắm. Nội biết thế nên bảo bây giờ sẽ dạy nó cách làm mấy món ăn mà nó thích. Nó cười tí mắt. Lại hôn chùn chụt vào má nội.

BÍ MẬT QUÊ NỘI

Hè này Nhóc được theo bác Ba về quê nội chơi. Quê nội xa lắm, tí tặn ngoài Bắc cơ, Nhóc phải ngồi xe lửa hơn hai ngày mới tới được nhà nội. Xe lửa chạy xinh xịch còn lòng Nhóc thì háo hức, tim đập thình thịch không kém gì âm thanh của tiếng xe lửa đang chạy. Nhóc quay sang bác Ba hỏi đủ thứ chuyện về quê nội. Nó là một đứa rất giỏi tưởng tượng nên khi nghe bác Ba kể, trong đầu nó bắt đầu hình dung, cộng thêm những gì nó đã được học trong những bài tập đọc thì quê nội với nó đúng là chẳng có gì xa lạ cả.

Xuống ga xe lửa, dọc đường đến nhà nội, Nhóc trông thấy lũy tre làng, nó reo lên thích thú. Nó nói với bác Ba cái đó nó đã từng biết. Nó trông thấy những người nông dân đang đánh trâu trở về nhà sau một ngày làm đồng. Nó nói với bác Ba cái đó nó cũng đã từng biết. Nó trông thấy đường làng bằng đất, không trải nhựa phẳng bằng như đường nhà nó mà đường làng lại quanh co uốn éo, nó gật gà gật gù nói với bác Ba, nó biết luôn. Bác Ba xoa đầu nó, cười khà khà:

– Nhóc mới về lần đầu, sao cái gì cũng biết hết, giỏi vậy ta.

Nó lúng liếng, nheo mắt tinh nghịch:

– Bác mới kể con nghe mà. Hi hi...

– Nhưng còn cái này rất thú vị mà con không biết.

– Cái gì vậy bác?

– Bí mật, trời mà đổ mưa thì hay, hay lắm... Bác Ba nói đến đó rồi bật cười. Mặc cho nó gặng hỏi, bác vẫn cứ giấu không chịu nói. Làm cho nó thăm cầu trời mưa xuống để xem có chuyện gì.

Quê nội trời đổ mưa, mưa suốt từ đêm qua đến giờ, mặt đất bắt đầu nhão nhoét. Nhóc hớn hờ trong lòng vì lời cầu nguyện của nó đã thành hiện thực. Nó đang ngồi trong nhà thì nghe tiếng gọi của thằng anh họ bằng tuổi ở đầu tí tặn ngoài vườn, nó chạy ra. Nhưng vừa bước được vài bước khỏi nhà thì nó trượt chân té cái oạch. Nó lồm cồm ngồi dậy, ngược mắt nhìn thì thằng anh họ của Nhóc xuất hiện trên chiếc cà kheo và cứ liên tục nhúc nhích hai chân để giữ thăng bằng. Anh nhìn nó cười sặc sụa:

– Sao Nhóc như ma lem vậy? Mới vừa chụp ếch à?

Nó lúng túng.

– Ở đây vào mùa mưa, Nhóc phải di chuyển bằng cà kheo nếu không là cứ chụp ếch hoài luôn đó. Đường trơn lắm, y như có mỡ vậy.

– Đi cà kheo? Em tưởng cà kheo là một trò chơi dân gian thôi chứ.

Anh họ cười hì hì, lắc đầu. Vậy là Nhóc không biết rồi. Ngoài lũy tre, con trâu, đường làng... thì quê nội của Nhóc nổi tiếng với hình ảnh người ta di chuyển bằng cà kheo vào mùa mưa. Hèn chi bác Ba cứ bí mật bảo về quê nội mà gặp mưa đi rồi sẽ biết.

Ngoài ngõ, mấy thằng bạn cùng xóm đang gọi nhau rủ rê ra đồng thi chạy bằng cà kheo. Nhóc thấy cả chục thằng con trai, đứa nào

cũng cao hơn với hai thân tre nhấp nhô trong tay. Thằng anh họ ngoái lại bảo đến chiều sẽ đấu với chúng rồi quay sang hỏi nó:

– Em đi cà kheo được không?

Nó lắc đầu. Thằng anh họ mỉm cười.

– Dễ lắm, anh sẽ tập cho em. Đến chiều là có thể thi... đi cà kheo với bọn chúng rồi. Còn thi chạy thì em phải ở đây đến hết mùa hè để học thôi.

Nhóc gãi gãi đầu.

– Năm sau em lại về mà.

Anh họ cười cười, bảo nó là nhất định thế nhé, phải về đấy, không được hứa lèo.

Khi Nhóc đã tập tễnh đi được cà kheo rồi, nó gặp bác Ba và nói, quê nội vào mùa mưa, cái đó nó cũng đã biết. Bác Ba cười khà khà, xoa đầu nó, lại khen: “Giỏi vậy ta!”

BƯỚM ĐỎ

– Một con bướm này, năm con bướm này... chín con bướm này...
la là lá la...

Chị An nghe tiếng Na hát, chị lọ mọ đi lại chỗ nó, khe khẽ hỏi:

– Bướm ở đâu vậy mà nhiều Na?

Na vội vã gấp cuốn tập của mình lại, lúng túng.

– Dạ... dạ... ở ngoài vườn.

Chị An mỉm cười, chị bảo nó kể cho chị nghe về những đôi cánh đầy màu sắc của những chú bướm. Có lẽ loài bướm là loài đẹp nhất, cánh nó có đủ thứ màu pha trộn. Với lời kể của Na, chị An lại tha hồ mà tưởng tượng. Chị An là người kém may mắn. Khi lên bảy, đôi mắt chị đột nhiên mờ dần rồi mù hẳn. Chị không còn thấy gì nhưng chị rất thích những màu sắc. Nó say sưa kể về bướm vàng, bướm trắng, bướm đen rắc trên mình những bụi phấn lấm tẩm sắc màu tạo thành những hình tròn viền cánh bướm... Đột ngột, nó dừng lại vài giây rồi tiếp tục:

– Có cả bướm đỏ nữa, toàn thân nó chỉ có một màu đỏ duy nhất.

Không thấy chị nói gì, chiếc miệng xinh xinh của chị cứ nhoẻn cười. Chắc là chị đang hình dung trong đầu những về những chú bướm mà nó vừa kể. Nó nhìn chị thật lâu, bẽn lẽn hỏi:

– Mà chị ơi, chị có thích sờ một con bướm không? Em sẽ bắt chúng tặng cho chị. Có nhiều lắm...

Chị An vội vã ngăn nó lại.

– Không được Na ơi. Bướm phải bay lượn trong vườn hoa thì mới đẹp. Mà có bướm toàn thân màu đỏ thiệt không em?

– Có chứ chị. Chị xòe tay ra đi.

– Em định làm gì?

– Tặng chị một con bướm đỏ.

Chị An lắc đầu nguầy nguậy.

– Không được đâu Na, bướm là loài tự do bay lượn, em bắt chúng, chúng sẽ chết vì buồn...

Na cầm tay chị, đặt vào lòng bàn tay chị một con bướm đỏ:

– Đây nè chị, con này khô queo rồi.

Chị An cầm con bướm trong tay, run run sờ lên cánh bướm mỏng.

– Nó chết thật rồi hả em?

– Không chị ơi. Con bướm này không bao giờ chết cả vì toàn thân nó màu đỏ mà.

Mặt chị nhăn lại vì chưa hiểu ý Na. Na cười thích thú:

– Bướm này là em làm đó. Làm từ hoa phượng. Còn bướm ngoài vườn, cánh toàn bụi phấn không à, mẹ bảo bụi phấn của bướm độc lắm, không chơi được.

Chị lấp bắp:

– Hoa phượng...

– Đúng rồi chị, cánh của hoa phượng y như cánh bướm ấy, chỉ cần ghép hai cánh lại và gắn thêm hai cái râu là thành một con bướm. Sau đó bỏ vào giữa cuốn tập ép khô.

Na hào hứng kể cho chị An nghe về những con bướm làm từ cánh hoa phượng đỏ. À, kể về hoa phượng đỏ thường nở vào mùa hè nữa

chứ, chị chưa nhìn thấy hoa phượng bao giờ mà. Từ lúc phượng nở, nó đã nhặt hoa và mang về ép thành bướm như thế nào. Bây giờ trong vở nó có rất nhiều, rất nhiều bướm có màu đỏ. Nó mang khoe chị. Nó thì thầm:

– Em sẽ làm thật nhiều bướm để mỗi ngày em mang tặng chị một con bướm đã khô.

Chị ôm cuốn tập của nó vào lòng, cười hạnh phúc.

– Cám ơn Na nhé. Chị thích lắm!

LEO DỪA

Hoàng ở thành phố về. Hoàng hơn Bách hai tuổi, vậy mà trông nó cứ y như con mèo, còn Bách hẳn nhiên là con hổ. Hơn hai tuổi nhưng vẫn phải gọi Bách bằng anh! Không phải là sợ cái vóc người to lớn của Bách mà Hoàng gọi thế đâu nhé, mà vì Hoàng là em họ. Hoàng về, Bách cũng thích lắm, vì Hoàng đem từ thành phố về nhiều cái trò mà Bách chưa từng biết. Nhiều trò chơi và những thứ đồ mới tinh, màu mè trông thích mắt. Máy đưa cùng xóm nhìn vào thì cứ tặc lưỡi khen mãi, làm phồng cả mũi. Nhưng bực nổi, anh Hai... hình như không còn thương Bách như lúc trước nữa. Anh chuyển qua thương Hoàng nhiều hơn.

Bách đã năn nỉ anh Hai muốn gãy lưỡi mà anh chẳng chịu dạy cho cách trèo cây. Cây dừa, thứ cây mà ở đây, mở mắt ra đã thấy. Lũ con nít mới tí tuổi đầu đã leo cây nhanh thoăn thoắt. Leo lên đến ngọn, chúng học cách bẻ dừa và ném xuống. Tất cả những thứ ấy anh Hai bảo đều phải học cả. Mà thật, hồi trước ba cũng phải dạy cho anh Hai những thứ ấy nên giờ anh Hai mới giỏi vậy. Anh Hai học leo cây từ năm lên sáu. Vậy mà đến giờ, Bách đã gần chín tuổi... vẫn không biết leo cây là thế nào. Bách cũng năn nỉ ba hoài mà ba cũng có chịu dạy đâu, chỉ sợ Bách té. Nhưng Bách cũng lên leo thử. Mấy hôm ba cùng anh Hai lên chợ huyện bỏ dừa, ở nhà một mình buồn nên Bách ra ôm gốc dừa. Ôm mãi rồi quay ra bấu mấy đầu ngón chân vào thân dừa để leo lên. Ai dè mới lên khỏi mặt đất một tí đã thấy nặng, không có chỗ níu vào nên buông tay, té xuống đất đánh ạch một cái, mông đau ê ẩm. Thế là thôi, không leo nữa.

Thì thoảng nhìn bọn cùng xóm, bé hơn mà leo dừa thuần thục, Bách lại ham, đòi leo. Nhưng anh Hai biết, Bách sợ độ cao, sao mà dám chỉ cách leo. Lỡ lên đến ngọn, vừa nhìn xuống nó lại hoảng quá, buông tay thì sao? Anh dạy cho Hoàng cách leo dừa. Dân thành phố nhưng Hoàng có khiếu lắm nhé. Mới học hai buổi mà Hoàng đã ôm cây leo lên được quá nửa. Vậy là Hoàng đã leo dừa được rồi. Bách đứng trong nhà nhìn ra, thấy Hoàng ôm cây cứ leo lên cao dần, ở dưới thì anh Hai cứ trầm trồ, Bách tủi thân. Anh đúng là thương Hoàng hơn Bách mà. Hoàng đã leo được dừa, còn Bách... Bách

giận anh Hai, giận cả Hoàng. Ngày Hoàng về thành phố, nó giả vờ ngủ không thèm dậy ra tiễn. Anh Hai biết, lay lay vai nó:

– Thăng Hoàng về rồi, đừng có nằm ườn ra đó nữa.

Bách hé hé mắt, kéo mền rồi ngồi bật dậy. Cũng vừa lúc đó, nó thấy Hoàng ở cửa bước vào, cười toe toét.

– Anh Bách, em quên mất. Còn cái mô hình lego này chưa đưa cho anh nên quay lại. Mô hình tàu chiến đấy, anh theo hướng dẫn rồi xếp, tuyệt đẹp!

Nói rồi Hoàng đặt cái mô hình xuống giường.

– Em đi nha! Năm sau học căng lắm, không biết em có thể về đây leo dừa nữa không.

Lúc này, Bách dụi mắt, nhìn cái hộp in hình tàu chiến thật thích. Xong, nó ngược lên nhìn Hoàng:

– Năm sau phải về đó, về mà xem anh biết leo dừa giỏi như thế nào.

– Ừ, em cũng mong thế. Nhưng anh phải không sợ độ cao nữa thì anh Hai mới dạy cho anh leo dừa được.

À, Bách quên mất, nó đúng là có bệnh sợ độ cao, hèn chi anh Hai không cho nó leo dừa. Hoàng toan bước ra cửa thì Bách ngăn lại:

– Từ từ chứ, để anh rửa mặt rồi ra tiễn em về thành phố. Nhanh thôi, chờ năm phút nha.

TIẾNG PHONG LINH

Nhà hàng xóm dọn về. Cô chủ bên đó treo hán ở cửa sổ trên ban – công. Trông hán tuyệt đẹp. Thân hán là những chiếc vỏ ốc được người ta sơn phết đủ thứ màu. Mỗi lần chị Gió đi ngang, hán phát ra âm thanh lộc cộc, khô khốc. Nó ghét cái âm thanh yếu ớt và đục ngầu ấy. Vậy mà cô chủ của nó cứ tấm tắc khen hoài cái tên phong linh bằng vỏ ốc nhà hàng xóm đáng ghét kia. Có lần cô chủ còn nói với cô chủ hàng xóm là khi nào đi biển, sẽ tìm mua một chiếc phong linh như thế để thay thế nó. Nó giận cô chủ của mình. Lúc nó mới về, cái thân bằng kim loại sáng choang của nó được cô chủ nâng niu, ve vuốt. Nó hạnh phúc vì được cô chủ trân trọng và thích lấy tay nghịch vào nó để nó phát ra thứ âm thanh lanh canh lạnh lót. Nó nhờ chị Gió ghé đến chơi thường xuyên, chọc cho nó cười để làm vui tai cô chủ. Ấy thế mà, phong linh vỏ ốc xuất hiện, cô chủ chê nó xấu và còn muốn đem nó vào một góc. Bực nhất là hôm trước, nó nghe hai cô chủ trò chuyện, cô chủ nó bảo:

– Tiếng phong linh của cậu nghe như tiếng sóng ở biển ấy. Còn tiếng phong linh nhà tớ cứ y như mấy vụn sắt va vào nhau, chẳng thích chút nào.

Cô chủ hàng xóm an ủi:

– Cũng hay mà, tiếng leng keng rất trong.

– Không, nhất định tớ phải thay nó. Trông nó chẳng đẹp chút nào. Tớ thích mấy cái vỏ ốc đủ màu ấy.

Chắc là đến hè này, cô chủ của nó sẽ cùng gia đình đi biển. Mà cô chủ nó đi biển thì thế nào mà chẳng mua một cái phong linh bằng vỏ ốc khác. Nó sắp được cô chủ cho... xếp xó đến nơi rồi. Nó buồn lắm. Chị Gió đến vờn, nó cũng chỉ run lên khe khẽ. Nó bảo:

– Có thể em không còn được gặp chị nữa.

Chị Gió hiểu, nó đang buồn. Chị bay quanh nó, cù thật mạnh, nó nắc nẻ cười. Lanh canh leng keng...

– Em nè, chị cũng có đến chơi với phong linh vỏ ốc, nhưng bạn ấy khó chịu quá, chị cù thật mạnh, bạn ấy cũng chỉ i ỉ reo lên lộc cộc,

chả thích tẹo nào.

– Nhưng bạn ấy đẹp. Cô chủ em thích bạn ấy.

– Cô chủ em thích âm thanh rồn rảng vui tai của em mà, tin chị đi.

Chị Gió chớp mắt cười, lại tiếp tục cù nó. Nó kêu lên, lanh canh leng keng...

Cô chủ hàng xóm ló đầu qua ban – công nói với cô chủ nó:

– Mấy ngày nay oi quá, không có một tí gió nào. Mà sao phong linh nhà cậu kêu vui tai thế nhỉ? Phong linh nhà tớ, nó chẳng thèm động đây.

– Ủ, trời nóng quá. Phong linh nhà cậu bị sao à? Lâu lắm rồi, tớ cũng không nghe thấy tiếng phong linh nhà cậu.

– Không. Tớ nghĩ là mấy cái vỏ ốc nặng quá, trời lại im gió thế này, nó không lay được. Phong linh nhà cậu nhẹ nên một chút gió nó cũng reo. Tớ phải mua một cái khác thay vào thôi, cái này đem xuống nhà khách, treo cho đẹp.

Cô chủ ngược nhìn nó, nó mãi chơi cù với chị Gió. Lanh canh leng keng... Cô chủ nhón người, lấy tay hươ hươ vào nó, nó thích chí, cười lớn hơn.

– Ủ, nó kêu thế, tớ cảm giác là có gió mát thổi đến. Tớ sẽ suy nghĩ lại là có nên mua cái phong linh vỏ ốc giống cậu không. Nó đẹp nhưng mà ít thấy kêu quá, mà tớ thì đã quen với tiếng phong linh rồi.

Cô chủ nhoẻn miệng cười. Nó lại khẽ reo lên, thầm cảm ơn chị Gió.

LÍNH CỦA VUA HÙNG

Ngày mai con lên trường với mẹ nhé.

Nó nhăn mũi ngạc nhiên:

– Cô con thông báo nghỉ mà mẹ. Mai mẹ dẫn con đi công viên nha mẹ.

– Lên trường với mẹ thích hơn là đi công viên chứ.

– Mai mẹ lại đi họp nữa à? Con phải ngồi ghế đá chờ mẹ nữa à?

Nó tiu nghỉu. Mẹ nó làm giáo viên của trường nó đang học, bố đi công tác xa hoài nên lúc nào cũng chỉ có hai mẹ con, cứ như hình với bóng. Mẹ ở trường, nó cũng ở trường. Mẹ hay họp với các thầy cô khác, nó thường ngồi ghế đá chơi chờ mẹ hoặc lấy bài ra học. Trường thông báo mai nghỉ lễ, nó cứ tưởng mẹ cũng được nghỉ, vậy mà vẫn phải lên trường, không được đi công viên. Nó buồn, nằm trên giường miên man suy nghĩ rồi ngủ lúc nào không hay.

Sáng, mẹ mặc cho nó bộ đồ thật đẹp. Nó thích thú, chắc là mẹ họp nhanh rồi dẫn nó đi chơi. Nó cười títt mắt. Khi đến cổng trường, nó ngạc nhiên quá độ. Sân trường phấp phới cờ đỏ sọc xanh sọc vàng, màu sắc rực rỡ. Nó ngộp trong cái không khí náo nhiệt của sân trường. Nó thấy các thầy cô trong trường... đẹp ời là đẹp. Ai cũng mặc đồ đồ. Thầy thì mặc đồ như chú lính khiêng kiệu vua trong mấy vở cải lương mà nó từng coi. Còn cô thì mặc đồ giống cô Tấm trong cổ tích.

Sân trường lúc này cái gì cũng lạ lẫm cả, trên sân còn có hình bánh chưng bánh giầy và một bát hương to với dòng chữ “Lễ giỗ tổ

Hùng Vương”. Đang ngẩn ngơ xem cái mô hình chiếc bánh tuyệt đẹp, chợt, nó nghe tiếng mẹ gọi. Quay lại nhìn thấy mẹ, nó cười ngất nghễo. Mẹ nó... hóa thành cô Tấm mặc áo đỏ và vành khăn đỏ.

– Cô Tấm! – Nó reo lên rồi lại cười. Mẹ nó đẹp quá, đẹp và hiền y như cô Tấm.

Mẹ nó nheo mày:

– Chim sẻ lại giúp cô Tấm gói bánh chưng cho kịp giờ để còn đi dự lễ hội với hoàng tử nữa.

– Ai là hoàng tử hả mẹ?

– Bí mật!

Nó lẻo đẻo theo mẹ đến khu vực gói bánh chưng. Các cô, có cô giáo của nó nữa, cũng giống mẹ nó, đang trải nếp lên lá dong xanh, cho nhân đậu xanh và thịt vào giữa để gói. Những chiếc bánh chưng vuông vức lần lượt ra đời. Nó cũng có một thành phẩm nhờ vào sự trợ giúp của mẹ, nó cứ ngắm nghía mãi chiếc bánh ấy.

Sau khi thấp nhang cúng tổ, trường tổ chức múa hát. Và hoàng tử của mẹ nó xuất hiện. Hoàng tử vấn đầu bằng dải khăn đỏ, mặc áo đỏ, thắt đai vàng. Hai cánh tay để trần lực lưỡng, nhấc bổng nó lên sau tiếng gọi “bố” của nó. A, thì ra bố nó cũng là lính của vua Hùng. Nhưng bố lại là hoàng tử của cô Tấm. Nó mỉm cười nói với mọi người như thế.

CHỊ HAI = BÀ GIÀ

Tự dưng chiều nay, chị Hai lại rủ Cà đi nhà sách chơi. Cà ngạc nhiên lắm. Chị Hai có bao giờ rủ rê thế đâu nhỉ. Chị Hai là bà già khó tính mà. Chị chỉ thích mỗi việc học thôi. Chị ít khi đi chơi lắm. Cà chun mũi đầy nghi ngờ, hỏi:

– Sao hôm nay lại rủ em đi nhà sách vậy?

– Thì sắp Tết rồi, phải nghỉ xả hơi chứ. – Chị Hai trả lời, lại còn nháy nháy mắt.

Cà nghĩ ngợi. Chắc là chị Hai có vấn đề gì đây, thái độ của chị khác lắm. Rủ Cà đi nhà sách chơi à, có mà nằm mơ. Chắc chị chỉ muốn mua sách về học thôi. Chị sợ đi một mình buồn nên mới rủ Cà theo, chứ làm gì có chuyện được “đi chơi” như chị nói chứ. Cà lưỡng lự.

– Có thể tối mẹ sẽ đưa chị em mình chợ hoa xuân đó. Em thích chợ hoa hơn.

– Chốc nữa bố mẹ đi đám cưới rồi. Thôi đi nhà sách với chị, cũng vui mà.

– Vậy em sẽ đi đám cưới...

Chị Hai tiu nghỉu. Chân mày hơi cau lại, rồi chị thở dài, như một bà già.

– Ủ, thôi, Cà đi đám cưới đi. Chị ở nhà đọc sách.

Chị Hai nói xong, đi lại bàn học và ngồi xuống ghế. Chị lấy sách ra đọc thật.

Cà lại gần chị Hai, khều khều nhẹ.

– Chị buồn à?

– Không. Cà đừng lo cho chị. Lát nữa Cà đi với bố mẹ đi, chị sẽ đi nhà sách chơi một mình.

– Chị không buồn thật nhé.

– Ủ...

Chị Hai không nhìn Cà mà tiếp tục lướt mắt trên những trang sách. Cà đi về phòng.

– Chị Hai, em mặc đồ này đẹp không?

Chị Hai ngược lên, nhoẻn miệng, gạt đầu rồi cụp mắt xuống.

– Ủ, đẹp.

– Tèn... tén... ten... Vậy thì mình đi thôi!

Vừa nói, Cà vừa nắm tay chị Hai. Chị vùng vằng, nhăn mặt, vẻ mặt như một bà già ấy.

– Đi đâu?

– Đi nhà sách chơi.

– Em không đi với bố mẹ à?

Cà lắc đầu, nheo nheo mắt:

– Lâu lắm mới được chị rủ đi chơi mà.

Chị Hai cười hì hì, nắm lấy tay Cà.

Cà cứ tưởng chị Hai là bà già khó tính, chỉ biết học, không biết chơi. Cứ tưởng chị Hai sẽ dẫn Cà đi giữa mê cung sách trong nhà sách nhưng không ngờ, chị Hai dẫn Cà đến “Thiên đường tuổi thơ” nằm ngay trong nhà sách. Chiều hôm đó, chị Hai và Cà hí hoáy tô tượng. Cà tô một con cọp vàng vằn đen có đôi mắt dữ thiết dữ. Chị Hai nhéo mũi Cà, nựng:

– Cà có khiếu làm họa sĩ ghê ghen.

– Em giống chị mà.

Cà nhìn con heo trên tay của chị Hai, cười nhe hàm răng trắng tinh. Chị Hai cũng cười, rồi chị reo lên:

– Xem nè, có lỗ để bỏ ống heo nữa.

- Ờ ha. Nhưng của em là con cạp mà.
- Con cạp dữ lắm, giữ tiền ghê hơn con heo đó. Năm nay em giàu rồi nhé - Cà tíť mắt.
- Thật không chị? Vậy thì tết này em sẽ để tiền lì xì cho con cạp giữ.
- Chị Hai xoa đầu Cà, gật gật. Cà ngược nhìn chị. Chà, chị đúng là... bà già, thích xoa đầu Cà như một đứa con nít nữa chứ.

-Này này, hết xuân rồi, cậu còn chui ra làm gì?

Cánh hoa vàng mỏng manh cố rướn mình, vùng vằng thoát khỏi búp nụ để xòe cánh ra. Nó nhú lên từng chút một. Nhưng nó vừa chồi mình ra ngoài thêm một tí là lại có tiếng ai đó la oai oái, ngăn không cho nó chui ra. Nó mặc kệ, nó muốn biết mùa xuân là gì. Mùa xuân là mùa của nó mà, bởi nó là hoa mai – hoa của mùa xuân. Nó xé toạc búp nụ, lộ đầu nhìn xung quanh. Lại có tiếng đau đớn kêu lên:

– Hết xuân rồi, cậu có nở ra thì cũng vô ích thôi.

Nó lắc đầu nguầy nguậy đáp lại:

– Không, chỉ là hết Tết thôi, mùa xuân vẫn còn mà.

– Cậu bướng bỉnh quá.

Nó lung lay cười. Thế là sau đêm nay, nó sẽ trở thành một bông hoa đúng nghĩa. Nó sẽ xòe những cái cánh vàng mỏng manh của mình hứng ánh nắng mặt trời và gió xuân. Nó sẽ được tận hưởng mùa xuân, dù hơi muộn màng so với các anh chị của nó.

Sáng, mở mắt ra, nó thấy mình tuyệt đẹp với năm cánh vàng mềm mại. Nó thích thú. Nó nghe gió xuân len nhẹ qua từng cánh mỏng, làn gió xuân mát rượi. Nó rưng rưng cảm động. Thì ra, cuộc sống bên ngoài búp nụ lại dễ chịu đến vậy.

Mặt trời lên, nó cố rướn mình đón ánh nắng ấm áp của buổi sáng ấy. Tất cả mọi vật đều trở nên sáng sủa xung quanh nó. Nó nhìn thấy sát bên mình, chậu mào gà vẫn còn tươi sắc đỏ. Phía trước, cây tầm quất lủng lẳng những trái vàng. Nó reo lên, hỏi:

– Các bạn đều là mùa xuân à?

Cây tầm quất trả lời nó:

– Tất cả chúng ta đều làm nên mùa xuân. Nhưng...– Giọng tầm quất chột buồn.

– Nhưng chỉ chút nữa thôi, chúng ta sẽ rời khỏi đây. – Cây mào gà tiếp lời.

- Vì sao vậy? – Hoa mai vàng vội hỏi.
- Vì mùa xuân đã hết.
- Không! – Nó gào lên – Xuân vẫn còn, chỉ là hết Tết thôi.
- Thì hết Tết, không ai chừng chúng ta trong nhà làm gì. Chúng ta sẽ được đưa vào làng hoa để chăm sóc chờ dịp Tết năm sau.
- Nhưng tớ vừa mới gặp mùa xuân thôi mà...

Tầm quát và mào gà ngậm ngùi tiếc cho đóa hoa mai nở muộn.
Hoa mai buồn thiu.

Nó nghe tiếng cô chủ reo lên:

- A, mẹ ơi, nụ hoa đã nở, vậy là mùa xuân vẫn còn.

Mẹ cười hiền:

- Ủ, thì hết Tết chứ đã hết xuân đâu. Nhưng bây giờ chúng ta phải đem chậu mai gửi vào làng hoa để người ta chăm sóc.

– Mẹ ơi, hay là để một vài ngày nữa đi mẹ. Con thấy chậu mai này vẫn còn đẹp lắm, nhất là đóa hoa mai vừa mới nở.

Hoa mai hồi hộp. Nó lay lay theo gió, nhướn mày chờ quyết định của bà chủ.

– Ủ, nhưng con phải lo học đi nhé. Chậu mai vẫn chưng trong nhà nhưng hết Tết rồi đấy.

Nó nghe cô chủ dạ ran, cười tíť mắt. Nó thở phào nhẹ nhõm và trở nên tươi tắn hơn. Vậy là, mùa xuân vẫn còn, vẫn hiện diện trong nhà cô chủ nhờ có sự xuất hiện muộn màng của nó. Nó không phải là kẻ vô ích.

MỘT NGÀY RỜI Ô CỬA SỔ

Nó rời khỏi ô cửa sổ quen thuộc, bước ra với thế giới bên ngoài. Trước tiên, nó sẽ đến gặp thằng nhóc thường ngồi bên dưới ô cửa sổ nhà nó vào mỗi buổi trưa. Đó là một thằng nhóc lang thang, bán bánh mì. Thằng nhóc ấy từng thách thức nó bước ra khỏi nhà. Từng thách thức nó dăng nắng. Thằng nhóc tưởng nó là tiểu thư với nước da trắng xanh, nếu gặp nắng thì sẽ co rúm lại nên thách thức vậy chứ gì. Nó thừa biết mà. Và nó đã rất bực bội vì điều đó. Có thể là do ít khi nào được ra ngoài trời, nó thấy tù túng và đâm ghét những đứa được... hong hong dăng nắng ngoài đường như thằng nhóc. Nó đuổi thằng nhóc đi, nó gào thét mắng thằng nhóc. Thằng nhóc cứ hề hề cười chọc tức nó, thỉnh thoảng cũng dũi dần lại với nó, lì lợm ngồi nghỉ dưới ô cửa sổ nhà nó vì thằng nhóc biết khó có thể tìm được một chỗ nghỉ nào lí tưởng hơn thế.

Thấy nó xuất hiện, thằng nhóc ngạc nhiên:

– Bạn được *xổ lông* rồi đấy à?

Nó nhoẻn miệng cười, nheo nheo mắt. Thằng nhóc thấy kì lạ quá, sao nó bỗng trở nên hiền khô và biết cười nữa chứ.

– Mình muốn bạn cứ mãi thế này. – Thằng nhóc nói.

Nó nhướn mày, tinh nghịch:

– Thế này là sao?

– Nghĩa là đừng ngồi bên cửa sổ mà la hét ồm ồm nữa, phải ra dăng nắng mới đẹp da.

– Dăng nắng đen thui, đẹp nổi gì. Mà mình muốn lắm, nhưng không thể...

Thằng nhóc có mái tóc hoe vàng tặc lười hỏi:

– Sao không thể?

Nó cũng không biết trả lời sao, cố nén một tiếng thở nhẹ. Thằng nhóc làm ra vẻ người lớn, nhăn mũi:

- Thôi... mình không hỏi nữa. Mà hôm nay, bạn đẹp quá hen.
- Ủ, hôm nay là ngày đặc biệt mà.
- Thằng nhóc tròn mắt tò mò:
- Ngày đặc biệt gì?
- Ngày mình được nàng tiên Mùa Xuân tặng một điều ước...

Thằng nhóc trố mắt, chân mày căng ra hết cỡ.

– Nàng tiên Mùa Xuân?! Mình không ngờ đứa con gái đánh đá như bạn lại mộng mơ quá.

Nó thoáng bối rối, ấp úng. Thằng nhóc lại một lần nữa, làm ra vẻ người lớn, cười toe toét:

– Có sao đâu, dù gì bạn cũng là con gái mà. Nhưng tiếc quá, nắng mùa xuân mát dịu thế này không đủ để thử thách bạn.

– Nhưng mỗi năm, chỉ có ngày này là mình có thể tự đi ra đường thôi...

– Bạn đùa à?

Nó lắc đầu, rồi lại lúng túng. Không biết nó có nên nói cho thằng nhóc biết điều bí mật về nàng tiên Mùa Xuân không nhỉ? Chắc là thằng nhóc sẽ lại cười xằng xặc, hoặc giương mắt không tin, hoặc bảo nó là đùa hâm. Nhưng, nó có quyền mơ ước về một đôi chân vững chãi để bước ra đường vào mùa xuân. Và, nàng tiên Mùa Xuân đã ban cho nó điều ước ấy vào một ngày duy nhất của năm mới. Nghĩ một hồi lâu, nó quay sang thằng nhóc, cười bẽn lễn :

– Nắng mùa xuân dịu vậy chứ cũng thử thách làn da mình ghê lắm. Mình là tiểu thư sợ nắng mà, nhớ không? Hì hì...

Thằng nhóc còn đang gãi đầu khó hiểu thì nó đã kéo tay thằng nhóc, đòi thằng nhóc dẫn đi dạo nắng. Mà chắc là thằng nhóc không cần hiểu rõ làm gì vì bây giờ, nó đã bước ra đường đúng như lời thách thức vào buổi trưa hôm nào bên ô cửa sổ.

CƯỜI 365 NGÀY

Cuối năm, nghe lời mẹ, Vịt Xiêm dọn phòng thật sạch sẽ để chuẩn bị chào đón năm mới. Nó ì à ì ạch sắp xếp lại góc học tập trước tiên. Những cuốn sách và đồ dùng được đặt ngay ngắn, đúng chỗ, nó cảm thấy sao mà yêu quá cái nơi đã ngồi học suốt năm qua của mình. Tiếp tục, nó tháo bỏ mấy tấm hình cũ treo trên tường. Nó gật gà gật gù, phòng của nó bây giờ có vẻ rộng ra rất nhiều. Chắc là chút nữa, nó phải đi mua mấy tấm hình mới treo vào. Năm sau là năm con cọp, nó sẽ treo cái phong tranh có con cọp hiền từ nằm lim dim ngủ. Nó đã trông thấy phong tranh đó trong một lần đi nhà sách cùng mẹ. Phong tranh con cọp chắc chắn làm cho phòng nó trở nên sinh động và gần gũi với thiên nhiên hơn. À, đúng rồi. Nó còn phải treo tấm lịch có in hình nó nữa chứ. Được mỗi ngày nhìn mình... xinh đẹp mỉm cười làm dáng trên tờ lịch thì thật là tuyệt. Chắc hẳn ba trăm sáu mươi lăm ngày của năm mới sắp đến toàn niềm vui vì luôn có nụ cười của chính nó. Tưởng tượng ra căn phòng sẽ mới toanh sau khi quét dọn, nó líu lo hát.

Bất chợt, nó nhặt được một chiếc lông ngỗng trắng muốt. Chiếc lông có lẽ rơi ra từ đâu đó trong lúc nó mải mê quét dọn. Nó cầm chiếc lông ngỗng, tần ngần ngắm nhìn một hồi lâu. Nó nhớ đến người bạn Ngỗng Trắng của mình. Đã lâu rồi, lâu đến nỗi nó đã quên bèn đi người bạn hàng xóm trước đây. Người bạn mà cứ mỗi cuối năm đã sang phụ nó dọn dẹp nhà. Và nó sẽ trả công cho bạn bằng những thứ nhà nó không cần dùng nữa. Nó nhớ về Ngỗng Trắng. Đứa bạn hay nhảy cẫng lên vui mừng khi bán được số ve chai thu được sau khi giúp nhà nó dọn dẹp. Đứa bạn đã rưng rưng cảm động khi nó đem cho chiếc cặp táp cũ kĩ hoặc chậu mai giả đã phủ một lớp bụi dày đặc. Nó vội vàng buông chỗi, đi đến góc học tập. Nó lục lại xấp thư Ngỗng Trắng gửi cho mình. Nó mỉm cười, vẫn còn rõ địa chỉ nhà mới của Ngỗng Trắng. Nó ngồi ngay ngắn vào bàn, lấy một tờ giấy viết thư, nó nắn nót: "*Ngày cuối năm...*" Ừ, bỗng dưng vào lúc này, vào một ngày cuối năm, nó nhớ đến Ngỗng Trắng. Nó nhớ đến kỉ niệm về một thời gắn bó cùng bạn. Vậy mà lâu nay,

nó vô tâm quá, không thèm để ý. Cũng may là hôm nay, mẹ bảo nó dọn phòng để đón năm mới. Và cũng may là nó nhặt được chiếc lông của Ngỗng Trắng. Nó tự hứa với lòng mình, sẽ viết thư cho Ngỗng Trắng đều đặn hơn, như nụ cười ba trăm sáu mươi ngày của nó luôn hiện diện trên tấm lịch treo trong phòng.

SÔ-CÔ-LA CỦA DÌ

Dì Ngọc đến nhà chơi. Dì là em của mẹ nhưng vẫn còn trẻ lắm. Dì mới học lớp 11. Thịnh thích chơi với dì vì dì biết nhiều trò rất hay. Thịnh thích nhất là chơi trò xếp nhà. Dì luôn xếp những căn nhà xấu xí, xiêu vẹo và cao vút. Dì bảo đó là ngôi nhà cao nhất thế giới. Vậy mà, Thịnh chỉ cần phòng má, thổi phù phù mấy cái là căn nhà cao nhất thế giới của dì đổ sập xuống. Thịnh ôm bụng cười ha ha. Còn căn nhà của Thịnh thì dì nhìn rồi cứ tấm tắc khen mãi:

– Nhà đẹp quá, cháu có khiếu làm kiến trúc sư hơn dì rồi. Thịnh tí mắt cười:

- Dì Ngọc nói thật không? Mai một lớn cháu sẽ thành kiến trúc sư.
- Ừ, nhưng phải học giỏi thì mới làm kiến trúc sư được chứ.
- Cháu biết rồi mà, dì giống mẹ cháu quá.

Nói xong Thịnh đến bàn học, cầm cuốn tập có nhiều con điểm 10 nhất khoe dì. Dì gật gật đầu, lại khen Thịnh nức nở. Nghe khen, Thịnh phồng cả mũi. Thịnh kéo tay dì lại tủ lạnh, Thịnh hỏi:

– Dì thích ăn gì nào, cháu lấy cho dì.

– Sô-cô-la, cháu có sô-cô-la không?

Thịnh mở tủ, nhón tay lấy cái hũ đựng sô-cô-la và trả lời dì Ngọc:

– Dì cũng giống cháu nữa, thích ăn sô-cô-la.

– Ủ...

Nhưng bỗng dưng mặt Thịnh méo xẹo. Nhìn vào hũ đựng sô-cô-la còn vồn vẹn có một viên, nó ngập ngừng làm dì Ngọc cười:

– Thôi, còn một viên, Thịnh ăn đi.

Thịnh bẽn lẽn:

– Không ạ... cháu... mời dì...

Dì nựng hai gò má trắng trẻo của Thịnh, cười:

– Mời dì thật nhé!

Thịnh nuốt nước miếng cái ực rồi gật đầu. Dì tũm tĩm cười bỏ viên sô-cô-la vào miệng, bảo: “Ngon quá à!”. Thịnh nhìn dì chun mũi khen ngon cũng cười theo. Hơi tiếc nhưng... mẹ nói rồi, trẻ con tham ăn là không tốt. Chợt dì kéo cái túi xách của dì lại và hô to:

– Tèn... tén... ten... Thịnh xem nè!

Ồ, cả một bọc sô-cô-la luôn! Thịnh ngơ ngác nhìn dì. Dì đổ sô-cô-la vào hũ cho Thịnh và nói:

– Dì tặng Thịnh nè, vì viên sô-cô-la vừa rồi là viên ngon nhất dì từng ăn, nó là viên duy nhất nhưng Thịnh vẫn nhất định dành cho dì mà!

Thịnh vừa vui vì được khen vừa mừng vì... có nhiều sô-cô-la quá, má cứ đổ hây hây. Thịnh cảm ơn dì Ngọc rồi rít. Nó lại nắm tay dì kéo đi xem chòi cây kì lạ mọc trong bồn hoa mà nó đã phát hiện hôm qua.

QUẢ CÂY VÀNG

Tại Trái Đất, RS8 xuất hiện với hình dạng là một con người. Trời tối, một khối đá tròn từ trên vòm cây lăn xuống ngay chân, RS8 giật mình. Liên sau đó, một Con Người xuất hiện. Con Người bay từ đỉnh ngọn cây xuống. RS8 ngạc nhiên:

– Làm cách nào mà cậu có thể lơ lửng trên không được như vậy?
Con Người cũng ngạc nhiên không kém, lắp bắp:

– Anh... được... cọp nuôi trong rừng à?

RS8 gãi đầu:

– Không, không phải. Tôi từ hành tinh khác đến.

– Anh nói xạo! Anh giống Con Người y đúc mà.

– Cơ thể tôi có một cái nút sao chép, chỉ cần nhấn vào đó là tôi có thể biến hình thành giống bất cứ sinh vật nào trên vũ trụ.

– Hay quá! Em cũng thích cái nút ấy. Anh cho em đi.

– Không thể cho được. Vì nó là một phần trong cấu tạo cơ thể tôi.

Con Người tiu ngiu. Quả thật là nó rất thích cái nút thần kì ấy của RS8.

– Cái này là cái gì thế? - RS8 nhặt khối đá màu vàng lên, nhướn mày hỏi.

– Quả cầu! Nó là trò chơi đang thịnh hành của trẻ con Trái Đất.

Nói rồi, Con Người làm bầm trong miệng một vài tiếng. Đột nhiên quả cầu đá bay về tay Con Người. Con Người tung lên trời rồi lại làm bầm. Quả cầu nứt ra, hàng trăm sinh vật lạ đủ sắc màu bay vòng vèo. Nhìn chán mắt, Con Người lại tiếp tục làm bầm, từng mảnh nứt của quả cầu ghép lại, hút hết những con vật chui vào đó. Chỉ trừ một con vật rất lạ đậu trên tay Con Người. Con Người vui sướng hét lên:

– A a a... Em thắng rồi! Em thắng rồi!

RS8 tròn mắt:

– Cậu thắng cái gì thế?

– Anh nhìn này, cánh nó có bảy màu. Nhà sản xuất ra trò chơi này đã treo giải thưởng là một chuyến du lịch vòng quanh vũ trụ nếu ai tìm được con kiến cánh bảy màu trong hàng vạn con vật được nhốt trong quả cầu.

– À...

– Anh biết không, em đã chập vọt với hàng ngàn câu thần chú, mất hơn một năm mà lần nào cũng chỉ bắt được những con cánh cam, con bọt hung... có một màu duy nhất. Nản quá, em định vọt quả cầu đi.

– Vậy cậu phải biết ơn tôi đấy. Nhờ gặp tôi mà cậu may mắn tìm ra con kiến này.

– Tất nhiên rồi. Em sẽ đem con kiến đi đổi giải thưởng, còn quả cầu tặng anh để anh học niệm thần chú.

– Học thần chú?

– Ừ, bây giờ muốn làm cái gì cũng phải cần đến thần chú. Giống như đi từ trên nhà em xuống đây thì cũng cần có thần chú.

– Nhà cậu ở trên cây à?

– Dạ, trên cây, anh có muốn vào nhà em chơi một lát không?

RS8 gật đầu. Con Người nắm tay RS8 rồi niệm thần chú. Cả hai cùng lơ lửng bay lên. RS8 được biết Con Người mà mình gặp tên là Pi, là một cậu bé tám tuổi, đang học nghiên cứu sinh vật. Khi bước vào phòng của Pi, RS8 kinh ngạc kêu lên:

– Không ngờ chỉ mới có hơn nửa thế kỉ mà Con Người phát triển hiện đại đến thế.

– Anh bao nhiêu tuổi?

– Tôi mười ba tuổi. Tên là RS8.

– Mười ba tuổi? Vậy mà em cứ tưởng anh hơn năm mươi tuổi rồi.

– Sao cậu nghĩ thế?

– Vì anh nói hơn nửa thế kỉ, cứ làm như anh đã đến Trái Đất rồi không bằng.

– Ừ, tôi đã đến Trái Đất khi còn là đứa trẻ tám tuổi như cậu.

Pi lắc đầu nguây nguẩy, cái môi nó cong lên rồi bẻ ra:

– Anh không thể nói dóc với Con Người. Con Người là giống loài thông minh nhất vũ trụ đấy.

– Tôi không nói dóc. Sau khi được giao chức vụ làm liên lạc viên cho Trung tâm vũ trụ, tôi đã được đến thăm tất cả các hành tinh trong vũ trụ.

– Liên lạc viên cho Trung tâm vũ trụ? Em chưa nghe nói đến bao giờ.

– Tất nhiên! Vì mọi chuyện đều được Trung tâm bảo mật mà. Và nếu cậu cho rằng mình là người thông minh nhất vũ trụ thì cậu hãy theo tôi.

– Theo anh ư? Không thể nào. Quả thật Con Người thông minh nhất vũ trụ, nhưng người đó không phải là em.

– Vậy thì là ai?

– Là Tí! Cậu ấy là thần đồng. Cậu ấy thuộc gần như tất cả các câu thần chú của Con Người.

RS8 liếc thấy cái hũ mà Pi đựng con kiến cánh bảy màu đặt trên bàn. RS8 điềm tĩnh:

– Chẳng phải cậu rất thích đi một vòng quanh vũ trụ sao? Đi với tôi, cậu chẳng cần đến con kiến ấy đâu.

– Em không thể tin được lời của anh. Em không biết gì về anh cả. Anh bảo đã đến Trái Đất cách đây nửa thế kỉ vậy mà anh chỉ mới có mười ba tuổi thôi.

– Vì cậu không biết được rằng sống ở Trung tâm vũ trụ một năm là bằng mười năm sống ở các hành tinh.

– Có chuyện kì diệu thế sao? Nhưng dù thế, em vẫn không thể đi được. Gia đình em sẽ nháo nhào lên nếu em mất tích.

Thấy thuyết phục Pi không được, RS8 đứng lên, nắm tay Pi và chào tạm biệt. Trong tích tắc, RS8 biến mất. Pi ở lại trong phòng, cảm thấy vui khi mình vừa được gặp một người bạn mới- người bạn ngoài hành tinh. Nó ôm lấy cái hũ có con kiến cánh bảy màu rồi nhìn mặt:

– Mình quên tặng RS8 quả cầu vàng rồi.

ĐỪNG NHÁT NHƯ THỎ

Xu Xu nhút nhát. Nó sợ đám đông. Nó ít nói. Ở giữa đám đông, nếu ngồi ở đâu nó sẽ ngồi một chỗ, không loay hoay bày trò náo động như mấy đứa bạn cùng trang lứa. Nó không dám bắt chuyện với ai cả. Nó rụt rè dè chừng từng lời nói một nên nó có rất ít bạn. Mà hình như, nó chẳng có đứa bạn nào ngoài nhỏ Li Li ngồi chung bàn. Cô giáo thường khen Xu Xu hiền và ngoan bởi nó cứ ngồi thu lu ở một góc lớp và chăm chú học. Giờ ra chơi, nó cũng chẳng biết phải đi đâu và chơi trò gì. Có hôm Li Li rủ nó chơi nhảy dây hoặc cùng đám con gái ở lớp xuống căng tin ăn vặt, nó thấy ngại ngại nên từ chối. Li Li có nhiều bạn đang chờ nên nó không đủ kiên nhẫn thuyết phục Xu Xu đi cùng. Vậy là vì một cái lắc đầu mà Xu Xu lại một mình, không thể kết bạn thêm với một đứa nào trong lớp cả. Nó buồn thiu, nhiều lúc cũng muốn tới bắt chuyện làm quen với một ai đó nhưng nó lại sợ. Nó sợ mình không biết cách nói chuyện. Nó không biết phải khởi đầu câu chuyện như thế nào để bạn nó có thể vui vẻ trò chuyện lại với nó.

Xu Xu ốm phải nghỉ học ba ngày liền. Những ngày đó, nó nói chuyện nhiều với mẹ. Nó tâm sự cho mẹ nghe nó thèm được có nhiều bạn thế nào, có nhiều bạn y như Li Li ấy. Mẹ an ủi nó và bí mật gọi điện cho cô giáo. Ngày nó khỏi bệnh đi học trở lại, nó thấy mọi thứ đều khang khác. Mấy đứa bạn nhìn nó mỉm cười chào. Khi nó ngồi vào chỗ của mình, Li Li hỏi chuyện:

– Xu khỏe chưa?

Nó gật gật. Li Li tặng nó một cái bánh phủ mật vàng thơm nứt mùi bơ. Nó lí nhí:

– Cảm ơn...

– Xu đừng nhát như thỏ vậy chứ. Chúng ta là bạn mà, các bạn trong lớp này đều là bạn của Xu cả, hãy cứ thoải mái trò chuyện cùng mọi người.

Mấy đứa con gái thường chơi cùng Li Li đến, các bạn vây quanh Xu Xu, mỗi bạn một câu, hỏi thăm sức khỏe của nó, có đứa tặng nó

chiếc nơ cột tóc làm quen. Có đứa bật mí:

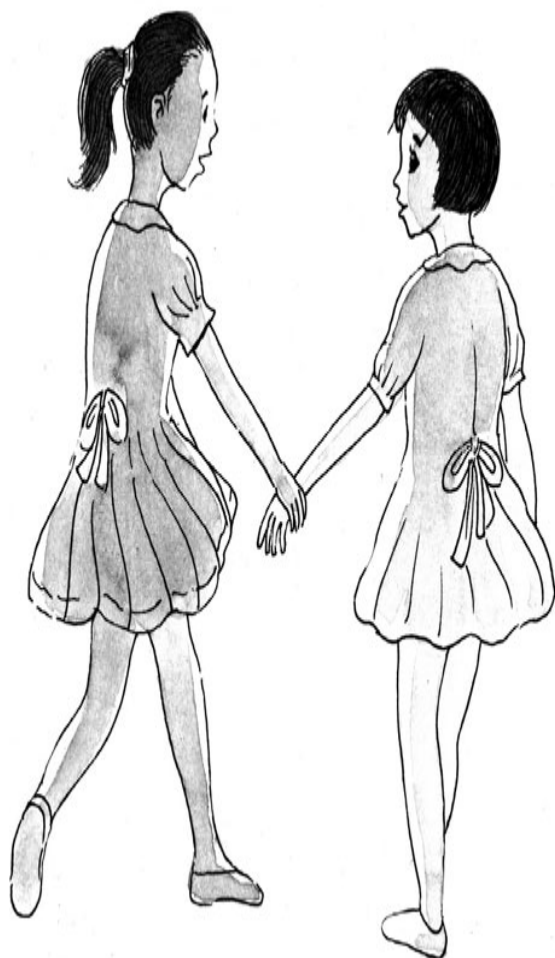
– Bọn tớ vô tâm quá. Bọn tớ thấy cậu ít nói quá nên...

– Hôm kia, cô giáo bảo bọn tớ phải quan tâm nói chuyện với cậu nhiều hơn bởi cậu là bạn của bọn tớ.

Xu Xu cảm động, đôi mắt nó rưng rưng. Li Li ôm vai nó, cười ngặt nghẽo:

– Cậu chẳng những nhát như thỏ mà còn mít ướt nữa. Lát nữa phải đi chơi nhảy dây với bọn tớ, không được từ chối đâu nhé.

Xu Xu gật gật đầu. Thật sự, nó chẳng biết nói gì nữa. Bây giờ, nó đã có nhiều bạn, xung quanh nó là những người bạn. Nó can đảm hơn, bắt chuyện và chơi cùng các bạn.

Tạm biệt "Đại Ca"

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

55 Quang Trung, Q. Hai Bà Trưng, Hà Nội

ĐT: (04) 3 943 4730 - 3 942 8632 - Fax: (04) 3 822 9085

Website: www.nxbkimdong.com.vn - Email: kimdong@hn.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG TẠI MIỀN TRUNG

102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng. ĐT: (0511) 3 812 335 - Fax: (0511) 3 812 334

Email: cnkimdongmt@nxbkimdong.com.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG TẠI TP. HỒ CHÍ MINH

276 Nguyễn Đình Chiểu, Q.3, TP. Hồ Chí Minh.

ĐT: (08) 3 930 3447 - Fax: (08) 3 930 5867

Email: cnkimdong@nxbkimdong.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản : PHẠM QUANG VINH

Chịu trách nhiệm bản thảo : NGUYỄN HUY THẮNG

Biên tập : NGUYỄN HUÔNG LÝ

Trình bày : NGUYỄN KIM ĐIỆP

Sửa bài : HOÀNG QUỲNH GIANG

In 1.500 bản - Khổ 14,5 cm x 20,5 cm - Tại Công ty TNHH một thành viên In và Văn Hóa Phẩm

Đăng kí kế hoạch xuất bản số: 04-2012/CXB/80-166/KĐ cấp ngày 1/12/2011

Quyết định xuất bản số: 236/QĐKĐ kí ngày 7/6/2012

In xong và nộp lưu chiểu tháng 6/2012.

Bạn có sẵn sàng tham gia “cuộc chiến” nếu nhận được lời thách đấu?

Bạn hay trêu chọc các bạn, đặt cho các bạn những biệt danh rất kì cục; hay bạn là người nhút nhát nhưng lại muốn có nhiều bạn bè?

Bạn sẽ làm gì nếu được người ngoài hành tinh mời đi du ngoạn một vòng quanh vũ trụ?...

Trong tập sách này có rất rất nhiều điều bí mật và những câu chuyện thú vị về những người bạn nhỏ có tính cách giống bạn, sở thích giống bạn và bằng tuổi bạn đấy. Chúng mình cùng làm quen nhé!

www.nxbkimdong.com.vn
www.facebook.com/nxbkimdong

5121104140001
Giá: 20.000 đ

8 935036 659415

tem

